

Ernst Meyer

Oratio De Ieiunio

Rostochii: Kilius, 1643

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn737815833>

Druck Freier Zugang

Programm zur
Vert. Ernst Meier

Joh. Kinswedel - E. Meier
R. U. Chem., 1643.

ORATIO
DE
JEJUNIO

In Illustri ad Varnum Acade-
mia concinnata, Sexto Nonarum Mar-

tij hora à nona in decimam in

ἀποραθησὶ Majori publicè
recitata

ab

ERNESTO MEIERO
LUBECENSI

ANNO ÆRÆ CHRISTIANÆ

clō lōc XLIII.

ROSTOCHII,

Literis exscripsit NICOLAUS KILIUS Academ. Typogr.

OPRATIO

18

JEFFERSON

In the year of the American Revolution

the first time that a

man of color was elected

to the office of

1776

ROSTOCK

1776

ROSTOCK

1776

Hsi vereor, Magnifice Domine
Rector, & vos ceteri Illustris hujus
Academiae Proceres, Amplissimi,
Spectatissimi, Consultissimi Viri,
Tuq; Lectissima Juvenū stemmatis
ortu Nobilissimorum, Doctrinae cul-
tu praestantissimorum, omni elegantia ornatissi-
morum Corona, ut satis verecundè facere videar,
quod hanc cathedram conscendere audeo, cum-
nequè à doctrina, nequè ab eloquentia ita instructus
sim, ut aliquid afferre queā dignum vestris auribus;
tamen quo saepius & quo plura de Tempore hoc
Quadragesimali & hominum moribus cogito, & à
doctrina coelesti dicta & tradita mecum recta via re-
puto, quibus ad vitam restrictè sanctèq; instruendā
nos irrigant verbi divini Praecones, non possum,
quin hisce permotus Veritatis patrocinium in me-
suscipiam, & beneficia à DEO Ter Optimo Maximo
exhibita grata mente repetam. Nunc enim recolimus
memoriam salutis nostrae, quam acerbissima Pas-
sione sua peperit nobis ille, qui ut agnus immacula-
tus crucem imbuat suo sanguine, ac maculas humanis
mentibus inustas vita eluit, & abstergit, fecitq; ut nec
esset in mortis aculeo vis ad compungendum, nec in
potestate robur ad constringendum, nec in victoria
facultas ad perdendum. At quid dicam? quàm sa-
crum & religiosum hoc Jejunii Tempus est, quodq;
Antiqua illa pietatis Religionisq; forma tanquam to-

ti mundo successit; tam turpiter non solum à dissolutis, omniumq; scelerum libidinumq; maculis notatissimis, verum etiam ab iis, qui summum sibi scopum videlicet CHRISTUM proponunt, deq; eo noctes atque dies cogitare, debebant hujus vitam, hujus mortem & gloriam animo continenter volvere & sacrosanctam Evangelii doctrinam ac divinos libros nocturna diurnave terere manu, profanatur: dum quidam jejunant sub opinione meriti, quidam dum jejunant, in delitiis vivunt. Et, cum Servator noster uberrimus vite perpetuo duraturæ fons, verissimus ignis cælestis Prometheus, sine quo vita constare potest nulla, jejunium suscepisse publica voce dicatur, quidam plane à cibus se temperare non possunt, sed auspicantur hoc jejunii tempus commestationibus & compotationibus, inq; istis adeo latent portentosis, ut corpora instar utrius aut canalium potius perenni potu fluant. Errant verò hi omnes, & lumine rationis obfuscati videntur, qui hoc pacto à cibo se abstinere, ut pectus lætitiæ tantum apportent oneratum, & CHRISTO quasi invitato Hospiti jamjam adventanti, fores cum impietate nefarie occludant. Utinam hujus recordarentur, suasq; cogitationes colligerent inq; eum transfunderent, sanè hanc hilaritatem & lætitiam exiguo temporis spatio permanuram odissent, & ceu noxiam viperam fugerent, imò abhorrerent. Non tamen sentina hæc exhauriri, neq; malum profligari potuit; sed, quod ad Garamantas & Stygias paludes amandari oportuit, ab inferis quasi revocatur. Quod igitur, cum in Ecclesiæ contemptum ac dispodium, & multorum scandalum atque corruptelam

Iam quotannis strenuè reducatũ, necessum ut per-
spiciatur, quantoperè Jejunium amandum, & amba-
bus quod dicitur manibus amplectendum, & quantũ
imprimis faciat ad Temporis hujus piam celebratio-
nem. Itaq; ego, quatenus permiserit mea indicendo
Infantia, decrevi pro ingenii tenuitate, vobis Naturã
Jejunii, non tãm Pharisaici & Hypocritici quàm po-
tius Christiani, Matris bonorum omnium pudici-
tiæ atque Virtutis Magistræ, iis quibus cum ho-
nestissimis ingenuarum artium studiis, cum Musis,
hoc est cum humanitate commercium, declarare.
Vos autem Auditores, omnium Ordinum Honora-
tissimi, quã possum, qua debeo, observantiã rogatos
volo, ut mihi de Jejunii Christiani antiquitate, deq; *l. 1. adve-*
materiæ hujus ad tractandum propositæ dignitate *sm Jov.*
ac fructu non dicenti, sed balbutienti, vestræ beni-
gnitatis Zephyrus adspiret, quo mitioris hujus venti
aura in portum, quem assequi studeo, navim appellere
possim. Est verò Jejunium Christianũ, ut hinc potissi-
mum Orationis meæ vela pandam, abstinentia à cibo
& potu immodico, vel moderata quæpiã Temperan-
tia, conjuncta cum compositione affectuum & reje-
ctione illecebrarum atque voluptatum mundi, illum
in finem suscepta, ut precibus, sacris meditationi-
bus, aliisq; pietatis exercitiis sine impedimento re-
ctè vacare queamus. Non enim hic disputo aut
verba facio de Pharisaico & Hypocritico vel aliis,
sed de vero & Christiano Jejunio; quod procul du-
bio instituit DEUS ipse, dum serpens suavit homini,
ut gulæ indulgeret, Dominus verò jejunare ciboq;
vacare decrevit.

Hinc Hieronymus ait: Adamum
A 3 in

Isai. 59.

*Homil. 1.
de laudib9
Jejunii.*

in Paradiso accepisse præceptum, ut cætera poma comedens ab una arbore jejunaret. Et per Prophetas ita Jehova loquitur: Ecce in diebus Jejunii invenitur voluntas vestra, & omnes debitores vestros repetitis. Ecce ad lites & contentiones jejunatis. Nolite jejunare sicut usque in hunc diem, ut audiatur in excelso clamor vester. Juxta quam Sacræ Scripturæ doctrinam jejunare docet Ecclesia. Nam Divo Basilio Verum Jejunium est, ab omnibus vitiis alienum esse. Quod quidem, ut scribit Leo, parum religiosus aliis diebus probatur, qui Tempore hoc Quadragesimali religiosior non invenitur. Et hujus Jejunii sententia est, ut totus homo jejunet, non venter tantum, quod eleganter Bernhardus: Si sola, inquit, gula peccavit, sola quoq; jejunet, si verò peccaverunt & cætera membra, cur non jejunent & ipsa? Jejunet oculus à curiosis aspectibus, Jejunet auris à fabula & rumoribus, Jejunet lingua à detractione, Jejunet manus ab operibus illicitis, Jejunet anima à vitiis. Hoc verū, omnibusq; numeris absolutum Jejunium, quale intendit Ecclesia, & ad quod per externam abstinentiam quasi per mediū idoneū ad finem nempe saluberrimū venimus. Alioqui sicut qui fidens thoraci, quo pectus munitur, certamen aggreditur, magno se periculo exponit, nisi casside quoq; & reliqua armatura muniatur: Sic à solis cibis se abstinens, & reliquas Virtutes non exercens incidit in peccata, nisi pietati & cultui divino dat operam religiosius. Hoc cæteris sese præfert, suamq; patefacit dignitatem & animam quasi vineā excolit. Sicut enim sine cibo

cibo & potu non est plena corporis refectio: ita
& Jejunium sine refectioe orationis non potest
animam perfectè nutrire. Hoc illud est, cujus
amplissimas laudes Patres decantârunt, cujus Vir-
tutem multis Exemplis scriptura commemorat.
Nam Christus ipse hanc exercuit Virtutem, per-
noctans in Oratione, & eandem ter repetens,
prostratus in faciem, de quo etiam Apostolus di-
cit: quod in diebus Carnis suæ preces supplica-
tionesq; ad eum, qui possit ipsum saluum facere à
morte, cum valido clamore & lachrymis obtulit.
Moses insignis ille Vir DEI legislator, quadraginta
dierum jejunio animam præparavit, antequam ad
DEI colloquium auderet accedere. Josaphatus Rex
Juda, videns se à Moabitis & Ammonitis numero-
sissimo collecto exercitu premi, contulit se ad rogan-
dū Dominū, & indixit Jejunium, & amplissima poti-
tus est victoria. Rogaturus Nehemias Artaxerxē Re-
gem pro Civitate sancta, ut muri ejusdem repararen-
tur, dicit de se ipso: Cibus non capiebam, & ora-
bam ante faciem DEI cæli. Daniel rogans & depre-
cans Dominum in Jejniis, sacco & cinere, percepit
specialem revelationem de Incarnatione & Passione
CHRISTI. Tūc Discipulis CHRISTI ministran-
tibus Domino, & Jejunio vacantibus, dixit Spiritus
Sanctus, segregate mihi Paulum & Barnabam: mox
jejniis & precibus fervientes imposuerunt ipsis ma-
nus. Quid? quod Filij Israel primò & secundò à fi-
liis tribus Benjamin percussi cum essent, etiam in
optima causa pugnantes; postea precibus ad DEUM
tufis

Luc. 5.

Luc. 12.

Heb. 5.

Exo: 34.

2. Para-
lip. 20.

Hebem. 2.

Daniel. 10.

Actor. 13.

Judic. 20.

Rom. 15.

fufis & jejunio præmiſſo ſic præliū adverſus eos dextre commiſerunt. Sed hac in re quid nos multò magis facere tùm oporteat tùm deceat, videamus mandatum DEI, quod nos omnes alligat, & ad cultum aſſiduumq; Jejunij ſtudium adſtringit. Quod paſſim in Sacra Scriptura per Prophetas idē nobis inculcavit. Inprimis verò Divi Pauli animum radijs Spiritus Sanctus ita colluſtravit, ut Romanis à Temperantia paulum averſis ingluviem exprobrare non dubitaret. Quippè ſi ea obſervanda ſint, quæ à Politico Magiſtratu præcipiuntur, & ſi quæ ad difficilia atq; ardua nos devinciunt, ſummo conatu aſſequi & præſtare annitimur in honorem præcipientis; quid non multò magis Præcepta DEI, cujus ipſius Filius tot tantq; pro nobis calamitate digniſſimis perpeſſus eſt, obſervemus? Et ſi rem ipſam ad Veritatis libram expenderimus, & ratione tanquàm æquiſſima lance æſtimaverimus, quantum Virtus noſtra ad felicitatem & proſperitatem hujus vitæ impetrandā prodeſſe poſſit, permultū in ea poſitū eſſe reperiemus. Cum ſummum Bonū in operatione animæ rationalis conſiſtat, facili negotio illud aſſequemur; ſi mentem & rationem incorruptam ſalutari temperantia & Jejunio aſſervaverimus. Quamvis enim reliquæ Virtutes omnes in ſuo quoq; modo ad felicitatis penetralia ſeu intima ejus adyta viam oſtendant, ac nonnullæ etiam rectā eo ducant; multum tamen inter hoc noſtrum Jejunium ac reliquas Virtutes intereſſe deprehendemus. Siquidem Nulla Virtus ſuam amplitudinē, excellentiam & præſtantiam abſq; Temperantia & Jejunij ſubſidio tueri, & ſartam tectam conſervare

servare potest. Magnanimitas egregia Virtus est,
sed absq; Temperantia & Jejunio conjunctis nulla.
Solum Jejunium nullius ope & auxilio indiget, nihil
nisiignis Heroum gravitas animiq; altitudo, nihil de-
cantata passim addit justitia, totum id, quod habet,
totum sibi arrogat & vendicat. Certè, ut huic meæ
sententiæ fidem adhibeatis uberiolem, ad æterna &
cælestia bona digrediamur, & quibus mediis eorum
copiam nobis facere possimus, sciscitemur. Ex Prato
scripturæ spirituali cognitum perspectumq; habem⁹
DEUM non tantū ea, quæ perditissima & infima fex
vulgi bona esse judicat, & reverà per se mala nō sunt,
divitias, sanitatem serio precantibus largiri, sed & ri-
vulos divinæ bonitatis & misericordiæ in sobrios &
jejunii cultores affatim derivare. Quid verò ad pre-
candum orandumq; animos magis excitare atq; in-
flammarè, quid devotionē firmius conservare, quid
gratuitam DEI exauditionem citius curare atq; pro-
movere potest quàm sobrietas & Jejunium? Et si enim
ebrij beneq; poti nonnunquam preces recitare, & ad
Deum, qui fons omnis bonitatis, & animæ corporisq;
nostri propugnaculum, effundere videntur; illæ ta-
men ingratae minusq; sunt acceptæ, quæ sine o-
mni intellectu, devotione, & reverentia ejus ad quē
mittuntur, proferantur. Quemadmodum qui vino
Lyæo madidus mersusq; Principem adire cupit, vel
non admittitur, vel mala cum gratia dimittit-
tur, quod Celsitudinem Principis temulentia sua
nullo loco numerare veritus sit: Eodem modo
abs re orant, Deumq; offendunt omnes, qui cum ex
bibonum symposiis vel tabernis publicis se prori-
puerint, devotionem suam precibus testari cupiunt.

B

Quis

Quis igitur Jejunium hoc non laude maxima affi-
ciat, ac sempiternæ inscribat memoriæ, non
studio indefesso, non cultu prosequatur? Equi-
dè nullius rei abusus collaudandus vel excusandus
est, maximam verò reprehensionem mereri videtur
ille, qui legitimum cibi potusq; modum prætergre-
ditur. Nam, cum Virtutum reliquarum præcepta
propter solum proximum tradita sint, nosq; illis ju-
beamur vel eundem tueri ac defendere, vel copia
nostra juvare, vel unicè vel suaviter cum ipso vive-
re: hæc de qua dicimus propter hominè ipsum est in-
venta & excogitata. Cum cæteræ Virtutes in me-
diocritate maximeq; decora rerū earum æquabilitate,
quæ partim industria ac labore nostro acquiri pos-
sunt, partim etiam in potestate & libera voluntate
positæ sunt, consistant: hæc immediatè in usurpa-
tione cibi potusq;, qui ad solam necessitatem, non
sanitatem datus est, versatur. Ad quam non solum
mortales recto rationis usu præditi, verum etiàm
bestiæ nullam habentes cum mente communionem
& societatem maximè feruntur. Canis animal est
voracissimum, ità quidè, ut crudas deglutire car-
nes, & ferventibus ollis insidiari non timeat: at ne-
quaquam tam edax tamq; mando, quàm homo: iste
sedatà, quæ adurebat eum famè sitiq; ventrem præ-
ter necessitatem ut obruat, nullo modo cogi potest;
hic intestina distendit, & manifestam naturæ vim
infert. Quid dicam de animantibus plumis orna-
tis, quæ non ad satietatem sed ad necessitatem se-
pascunt; quin etiam omni diritate atq; corporis
immanitate horrendi Elephantes, omniumq; avi-
dissimi leones, dum esuriem esca ciboq; com-
pescunt,

pefcunt, nequaquam ultra neceffitatem repleri cupiunt. Ecce non multò magis humana Natura, quam hujus Univerfitatis auctor ac effector DEUS acumine ingenij illustravit, & mentis divino munere cumulavit, hunc ordinem naturæ obfervet, omnique animi contentione vireis corporis magis cibo & potu reficere, quàm ad ambas usque aures se ingurgitare laboret? Tauro pauciffimorum jugerum pascuum; una fylva Elephantis pluribus fufficit: homuncio & terra pascitur & mari. Quid ergo? an infatiabilem nobis Natura alvum dedit, cum tam modica corpora dederit, ut vastiffimorum edaciffimorumque animalium aviditatem vinceremus? Minime. Quantum enim est, quod naturæ datur? parvo illa dimittitur. Quod eleganter Lucanus:

Discite quàm parvo liceat producere vitam

— Et quantum Natura petat.

Ut enim in tranquillitate corpus expeditum redditur adversus imminentem & instantem tempestatem: ita tenui victu, parcaque, ut Medici loquuntur, diæta utendum: ut, si incidamus in opiparum convivium, possimus enatare. Epaminondas tam tenuibus exiguisque utebatur epulis, ut aliquando vocatus ad cœnam à vicino, quum reperisset bellariorum, obsoniorum & unguentorum apparatus: confestim repenteque abierit, dicens: Ego te sacrificare putabam, non delitari. Numa Pompilius secundus Rex Romanorum, vitam egit frugaliffimam: otio non ad voluptatem & delicias, non ad quæstum, sed ad deorum immortalium cultum, & ad ipsius naturam, quantum poterat valebatque, cognoscendum utens. Tacitus

Vir Consularis, ætate confectus, magnâq; præditus gravitate ac vehementia, factus est Romanus Imperator omnium assensu & suffragio: Vir minimò continens planeq; sobrius & librorum lectioni intentissimus. Frugales mensulas olusculis & leguminibus Pythagoricis instructas, multò lautiores esse dicebat, quam Milesiorum sumptuosa fastidia. Leotychidas percontanti cuidam, quamobrem Spartiatæ parcissimè viverent & præceptis Temperantiæ obtemperarent? Ne, inquit Leotychidas, pro nobis alij, sed nos potius pro aliis consultemus, nec bonis, quæ nobis naturâ sunt data, abutamur. Socrates, quærenti, quis felicissimus opibusq; beatissimus esset? paucissimis contentus respondit. Virtus enim suis rebus contenta est naturæ opulentia. Sed quid multis? mittamus aras, inq; forum eamus, & ejusdem utilitatem consideremus. Quam non uno sed multis variisq; modis æstimare solent ij, qui unius cujusq; rei naturâ miramq; ingenij felicitatē rimantur. Quod si ex nostro tantum & non aliorū commodo & emolumento de fructu ac utilitate hujus Virtutis judicare voluerimus, abundè, de quo nobis gratulari possimus, occurret. Nam quid Orationem juvat, mentem purgat, nonne Jejunium? quid carnem Spiritui subjicit non Jejunium? quid cor facit contritum & humiliatum annon Jejunium? quid libidinum ardores extinguit an non Jejunium? Jejunium castitatis lumen accendit. Hoc, inquam, murus Christiano, inexpugnabilis adversario nostro Diabolo, leonis instar rugientis circumeunti, & quem devoret, quærenti; intransgressibilis inimico, subtilissimis aculeis

1. Pet. 2.

aculeis penetranti, qui animam extollit, dum emol-
lit & pungit, cum ungit, virtutem in hypocrisin
vertit, & simpliciter inchoata pervertit. Hoc fun-
damentum, ac veluti penus omnium virtutum, effi-
citq; ne ab homine prolabamur in jumenta, hoc est
illud, quo decencia eligimus & servamus, & tandem
ordo animæq; consonantia ad rectè imperandum
obediendumq;. Quod testatur ipse **CHRISTUS**
tentandus, qui longo se Jejunio, ut loquitur Am-
brosius, prius armavit, non quod ille tali armatura
habuerit opus, sed ut de tali armatura, nobis pugna-
turis prospiciendum doceret. Sicut dux vitæ in tran-
situ angusto, & ignaris periculoso, sed sibi notissimo
baculo viam tentat, non quia ipse baculo indiget,
sed ut alijs eum comitaturis, quomodo isto uti
debeant, ostendat. Neq; verò contra frangen-
dam Dæmonum potestatem Jejunium nos defendit
ac tutatur tantum, verum etiam ad ipsos quoq; ex-
pugnandos egregiè subservit. Ut enim nullum ca-
strum ita est inexpugnabile, quin possit expugnari:
si comeatus ei, introducendi modus aliquis reperiri
queat: sic diaboli castrum, quo fortis armatus
custodit arrium suum, & peccatores occupat,
quodcumq; illud castrum sit, cujuscunq; peccati
genus per jejunium vincitur, subtractis peccati fo-
mentis, & ferocitatis equi pabulo imminuto. Quod
Achabus impius & Ninivæ gentiles experti, dum
imminentem **DEI** iram, Jejuniorum miseratione,
ut loquitur Hieronymus, detorserunt; seu strictos
jàm divinæ severitatis gladios à suis cervicibus
propulsarunt. Tempore Hesteræ & Judithæ Judæi
precibus suis, & adhibito Jejunio **DEUM** placârunt

Matth. 4.

3. Reg. 21.

Jon. 3.

Lib. 2. in

Jon.

Hestor. 4.

Judith. 4.

B 3

&

Amos 2.
v. 12.

Luc. 2. v.
37.

& liberati exemptiq; sunt ab excidio imminente. S. Joannes Evangelistes, Eusebio referente, sæpius se maceravit Jejunijs ut orationis suæ fervore peccatorem quendam à spurcitiæ vitiorum avocatum & aversum ad DEUM reduceret. Tùm quoq; Nazaræi voti religione obstricti fuere, ut abstinentia eum colerent, unde & gravitèr indignatur Dominus adversus illos, qui vinum ipsis propinârunt. Deindè in novi Testamenti primordiis gloriâ decoratur Anna Prophetissa Filia Phanuelis, quod noctu & interdii annis multis retrolapsis inservierit DEO Jejuniis & obsecrationibus. Audiamus Paulum, qui, exhibeatis, ait, corpora vestra hostiam viventem, quæ verba exponuntur de refrænatione carnalium cupiditatũ, quæ maximè fit per Jejunia. Et neplura adducã, nulliº tantũ est flumen ingenij, nulla dicendi tanta vis, tantaq; copia, quæ non dicam utilitatem ex hoc Jejunio promanantem, exornare sed enarrare potest. Verum enim verò hic aliquis mihi fortè occurrere & objicere posset, non omninò Jejunium videri utile & fructuosum, quandoquidè Pharisæos jejunasse legimus, quorũ Jejunia supremo numini non probata fuerunt, cum Christus eos Hypocritas proclamârit. Huic oppositioni & exceptioni hanc repono responsionem, eos quidè istud exercuisse, sed simulantèr. Unde etiam luce meridiana clariùs apparet. Jejunij vigilantia fidei contrariam non esse, sed potius quàm maximè consonam, tùm quoq; propter utilitatem & fructum nobis commendatissimam esse debere. Neq; ullus tam ignarus tamq; expers est rerum humanarum, qui nesciat & non intelligat

telligat in ficca atq; sobria anima esse prudentiam,
amentiam verò & stultiloquentiam apud ebrios re-
gnare. Crapulam ex homine ad imaginem DEI
creato facere organon Diaboli; ex homine, qui
lumine rationis ac sensus est illustratus, ratione
carentem: ex ingenioso atq; peracuto stupidum
& indocilem: ex memore admodum immemorem
& curione obliviosiore: è sano satisq; firmo furio-
sum & obtusum. Basilii Magni, quid esset crapula,
rogatus? respondit: crapula dæmon est spontè ad-
missus in animos per Voluptatem. Mater est mali-
tiæ, impugnatio Virtutis: ex forti timidum ple-
numq; formidinis facit, ex modesto temperato, mo-
ribusq; moderato lascivum impurum, natum em-
tumq; ad libidinem, justitiam, æquitatem omnis
mixtionis & temperationis moderatricem ignorat,
prudentiam & industriam consilij & ingenij incredi-
bilem magnitudinem abolet. Ut enim aqua latexq;
repugnat igni, sic immoderatio vini mentem sobriam
suffocat & extinguit. Alphonfus cum interrogare-
tur, cur vini expertus viveret, aut vino dilutissimo
contentus sitim expleret? contra omnium Regum
& aulicorum morem, respondit: Vino sapientiam,
intelligentiam obscurari: ideoq; non decere Regem:
ut hoc immodica concænatione in animo necet pe-
nitentiamq; interimat, sine quo Imperatoris ac Regis
nomen ritè rueri non possit. Laërtius refert, quen-
dam in convivio vidisse Uxorem Anacharsidis:
Uxorem, inquit, deformem duxisti. Cui Anacharsis:
prorsus ita mihi videtur: sed heus puer, infunde mihi
largius meraciusq;, ut eam reddam formosam. In-
dicare

dicare voluit Vir sapientissimus: Vinum immoderatiùs haustum adimere homini rectum iudicium. Declarant hoc etiã sensuum comprehensiones, quas exteriores vocant, extrema debilitas, in Afotis & vinariis, quorum non est diminuta actio, ut Medici loquuntur, sed corrupta prorsùs, imo verò persæpè etiã ablata. Sanitatem porrò, bonamq; corporis constitutionem, qua nihil præstantius, nihil pretiosius mortalitati darum est, non solum Jejunium & Temperantia conservant, verùm etiã languidam & deperditam restituunt & confirmant. Gulosi cõtra suoq; nati abdomini multiplicibus gravibusq; morbis jactantur, neq; enim id rarum aut obscurum; statim color ipse, quem sanguis prout est gignere solet, quæ sit valetudo corporisq; habitudo, indicat, is verò talis est, ut eorum quempiam intuentes emortuum cadaver, non vivum corpus putemus intueri.

Rectè Poëta;

Vino forma perit, vino corrumpitur ætas.

Vino sapè suum nescit amica Virum.

Et Comicus:

Τὴν γὰρ εὐδελὴν ὡς μεθύειν, τὴν ἡδονῶν ἔχει:

Ἀποστρεφῶντα τῶν δ' αὐτῶν τῆσ' αἰσθησέων.

Ὁ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔχειν ἡ Φύσις.

Literarum monumentis consignatum est, Medicum ad Virum Equestris ordinis gravi morbo decumbentem aliquandò vocatum, & ab agroto atq; amicis de origine ac causis morbi, ut fieri solet, interrogatum respondisse: fluxionem quandam e manu dexetra in caput defluentem, fontem illi & causam morborum esse. Cum ille mirabundus, qui id fieri posset

posset, quæret, Medicus cantarum, qui propè in
mensa adstabat, potu plenus, protinùs correptum
ad os admovebat; ostendens hanc esse fluxionem
tot morborum causam. Facetè ille quidè̄m neo-
minus verè: sentiebat enim valetudini nullam no-
centiorem esse pestem, quàm istam intemperiem ac
fædissimam luxuriam. Et quem unquàm vidimus
lurconem valdeq; intemperantem, cui non in me-
dia juventa corpus omni genere morborum confe-
ctum ac debilitatum, sensus omnes labefactati cor-
ruptiq; fuerint? Occupat eum senium vitæq; occa-
sus, dum adhuc est robustus & validâ ætate, dumq;
quàm maximè viribus paritèr corporis atq; animi
vigere ac valere debebat. Neq; id mirum: nulla
enim pars est corporis neq; animi, quæ non ista im-
mani helluationis ac intemperantiæ consuetudine
gravissimè lædatur. Stomachum primùm & epar-
quæq; alia membra nutritioni cæterorum destinata
sunt, necesse est isto lux^o profluvio ità debilitari atq;
corrupti, ut neq; coquendo præparandoq; nec di-
tribuendo corpori hunc, quo vivitq; vigetq; sangui-
nem ampliùs usui esse possit. Calor naturalis, qui
coctionis effector est, quo ut Cicero testatur, omnia
aluntur ac crescunt, & sine quo neq; ali quicquam
potest nec crescere, ità in istis potu atq; ex eo natis
vitiosis humoribus obruitur, & demergitur, ut vel
nullum ejus ampliùs sit, vel admodùm segne in
corpore ministerium. O Monstrum O Pestem!
Taceo jam decrementum, quod res familiaris & do-
mestica ex ingluvie ac luxu capere solet: dum enim
temulenti meroq; onerati suis assident poculis,
C curam

curam rerum gerendarum administrandarumq; do-
mi incuriosis committunt, qui eâ fide & fidelitate
eam suscipiunt, ut post annos non admodum multos
nomina non bona heri contrahant, & paulo post cum
dedecore & ignominia, ut cum Diogene dicam Cy-
nico, proprios lares, fundos absorbeant, & bonam
existimationem in cinerem pulveresq; resolvant.
Jejunio verò dediti ac Temperantes domi forisq;
sedulo suo fungi officio, & sibi suisq; tempestive de
victu & amictu prospicere possunt; omnia, quæ ad
vitam honestè probeq; sustentandam, adq; societa-
tem civilem ac domesticam sunt necessaria, occu-
pant. Alcamenes, Telecri F. objurgatus à quo-
dam, quod jejunè nimium ac tam frugalitè so-
briq; se haberet: cum tamen amplissimas posside-
ret divitias, & omnium rerum ubertate floreret: de-
cet, inquit, eum, qui superat Cræsum pecuniâ, & cui
suppeditat abundantia, pro ratione, non pro libi-
dine vitam consumere. Narrat Plutarchus, Iberos
omnes aquam exhaurire, quamvis omnium, quot-
quot hoc in mundi theatro vivunt deguntq;, morta-
lium, ab opibus paratissimi & instructissimi, atq; se-
mèl quotidie comedere ob Temperantiam & absti-
nentiam, vestibus verò magnificentissimis indui.
Nam ut Templū Ephesæ Dianæ reddebat obæratos
â creditoribus: ita multò magis Jejunium Temperan-
tia & sobrietas præbet asylum & refugium. Quod
Socrates Æschini, qui premebatur omnium rerum dif-
ficultate, solebat admonere: ut à se ipso sumeret
mutuum sive usuram vitamq; ageret continentissi-
mam: & addit modum sibi ipsi subtrahendo cibaria,
juxta

juxta illud: Modus est optimus: temperantiæ stu-
dere nec illos limites transire. Ex quo constat,
liquetq; , eos, qui contrahunt sedantq; appetitum,
longè plus habere voluptatis ac minus cruciatuum,
quàm si indulgerent genio inq; maxima rerum o-
mnium vivunt affluentia. Ne autem vestrà abutar
benevolentia, quam libentèr mihi concessistis; ve-
la mea contraham, & in portum me recipiam. Au-
divistis igitur Auditores omnium ordinum specta-
tissimi, Audivistis inquam, tantam hujus Jejunij ef-
se utilitatem, ut duritiem cordis animæq; emolliat
austeritatē temperet ac dulcedine afficiat: tantā di-
gnitatem, ut omnes superet Virtutes: tantam deniq;
jucunditatem ut mentem divinæ particulam auræ,
face rationis illustratam, divinæ Majestatis effigie si-
gnatam, qua animal cæleste, mundi miraculū magnū,
præclaro sensu dono ornatū, præpotentis DEI præ-
sepe imaginē ferens à cæteris bestiis brutis distingui-
tur, suamq; tuetur dignitatem, possideat; neminem
in hoc Auditorio à recto mentis sensu ità derelictum
existimo, qui non id amplectendum, inq; vitæ cursu
ceu Helicem & Cynosuram proponendum fatea-
tur. Nos verò, qui patriæ volumus prodesse, qui
mortalium maximis utilitatibus delectamur, qui ge-
neris humani vitæ cupimus consulere, hoc agamus,
& Jejunium Christianum, quod vires corporis in-
vigore suo conservat, quodq; intellectum homi-
nisq; ingenium, ut non solum vituperea fugere, &
sequi salutaria, verum etiam de rebus, quæ sub de-
liberationem cadunt, gravissimum maximumq;
ferre possit, judicium conformat, consecrari veli-
mus

mus. Obversetur oculis nostris temporis præsen-
tis ratio, ipsumq; quo dicitur CHRISTUM é
servitute Ægyptiaca nos homines tot tantisq; telis
fortunæ expositos, miserijs subjectos, ærumnis ob-
noxios redemisse, mortem abolevisse, pro peccatis
nostris satisfecisse, DE O Patri reconciliasse, Re-
gni cælestis hæredes fecisse, utiq; piis meditatio-
nibus transigendum omnes intelligamus, ut, qua-
cunq; die & horâ adventum Servatoris nostri expe-
ctantes, sobriè atq; temperantèr breve curricu-
lum vitæ, quod summus Regum Rex clemen-
tèr indulgebis, absolvamus, cumq; tripudio eun-
dem excipientes benedictâ ejus voce erigamur, quâ
omnes sibi deditos comitèr salutados & com-
pellatos ad cælestis Regni & epuligau-
dia vocabit atq; perducet.

DIXI.

Musarum Mejere decus, charissime amice,
Quod celeri properes gressu, conscendere sacras
Virtutis Sophiæq; ades, congratulor illis,
Et nobis, patriaq; simul, simul atq; parenti;
Hoc age, ne captum desistas currere cursum,
Sic quo te Genus melior, visq; ignea mentis
Concitat, Excelsi tanges fastigia honoris;
Quod, precor, ut possis divino numine fretus.

L. m. q; scripsi

JOACHIMUS STOCKMAN;

Med. D. & Profess. Rostoch.

reip. Phyf.

Non Academia, non anni quos vixit in
Quem faciunt, possit merito studiosus haberi,
Quàm benè quis vixit sapiens considerat; ipsi
Quid prodesse locus poterit & numerare tot
Quid juvat? ut pondus qui vivit inutile terræ;
Ergò laudo tuum studium, conamen, & opto,
Sit felix, pergas studiosè vivere, tandem.

C 3

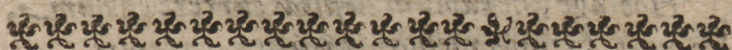
Te

Te vixisse sciant, Virtus post funera vivet,
Sic ERNESTE es erisq; tui patris amula
proles.

Boni omnis E. fecit

Albertus Willebrandt,

J. D.

Ad Policissimum & Doctissimum Juvenem

DN. ERNESTUM MEIERUM

Lub. de Jejunio in almâ Rhodopol.
crudité perorantem.

Temporis ad nutum jejunia sacra coluntur
Nunc ubi jejunium peccus habere decet.

Sobria nempe placet, nec luxu dedita vita,

Quaeq; sit à turpi mens aliena gula.

Mos hic Christicolis antiquo vivit ab usu

Tempore qui Christi vulnera sacra vigent.

Sobria sed, veluti probitas, laudatur & alget,

Vita; frequens luxus nescit habere modum.

Quiq; pios simulant, hi Bacchanalia vivunt

Temporis immemores, immemoresq; mali.

Vix totidem numeres, quibus hac jejunia cordi,

Quot Thebae portas, ostia Nilus habet,

Egregiè multi se jejunasse putabunt,

Inter si fuerint rebus ubiq; sacris.

Fru-

Frugalesq; domi vivant de paupere catu
Ne gry solliciti, qui paraguntq; sacra
Non stipem miseris prabent: mercede laborem
Nec pensat frendens Euclio dives opum
Sed quid ego falcem messi committere conor
Alterius? Corydon non mea curat iners.
Te potius laudo, Clari, MEJERE, Parentis
Emule, spes Svada maxima, noster amor,
Conatumq; tuum, quid sint jejunia, docto
Ore quod eloqueris, quove colenda modo.
Perge sacros latices haurire potenter Gimbres,
Grande minabitur his mens tua pota decus.

L. M. Q.
exediacor

M. Pancratius Amselius,
P. L. Cæf.

Tempore præfenti, quæ sit doctissime
amice,
Jejunî ratio, nuper fervente Theatro
Dixti: nempè probas: contra licet improbet
alter;
Commoda, Jejunî quæ sunt, incommoda, di-
cens,
Felix qui sequitur fugiens incommoda multa:
Fer-

Ferrea nunc quamvis sint secla, salubria sper-
nit
Mundus, & in turpi consumit tempora luxu.
Esurie contra videas tabescere multos.
Sed satis est: grator DOMINUS tua cœpta
secundet;
Perge bonis avibus, studiis insistere cœptis.
Sic tibi semper honos, nomen, laudesq; ma-
nebunt.

Nicolaus Theophilus,
Pastor Zeteminensis
Exul Rostochij.

*Frugalesq; domi vivant de paupere catu
Ne gry solliciti, qui paraguntq; sacra
Non stipem miseris prabent: mercede laborem
Nec pensat frendens Euclio dives opum
Sed quid ego falcem messi committere conor
Alterius? Corydon non mea curat iners.
Te potius laudo, Clari, MEJERE, Parentis
Emule, spes Svada maxima, noster amor
Conatumq; tuum, quid sint jejunia, docto
Ore quod eloqueris, quo ve colenda modo.
Perge sacros latices haurire potenter Gimbre.
Grande minabitur his mens tua pota decus*

L. M. Q.

exedior

M. Pancratius Amseli

P. L. Cæs.

TEmpore præfenti, quæ fit doctissim
amice,
Jejunatio, nuper fervente Theatro
Dixti: nempè probas: contra licet improl
alter;
Commoda, Jejunatio quæ sunt, incommoda,
cens,
Felix qui sequitur fugiens incommoda mul

F

